

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 436/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], všetci bytom [REDACTED], zastúpených advokátkou [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2015 v konaní sp. zn. 6 Sžo 73/2014 a jeho postupom v tomto konaní a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]

[REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], všetci bytom [REDACTED] (ďalej

len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 28. októbra 2015 v konaní sp. zn. 6 Sžo 73/2014.

2. Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 23 S 9/2013-44 z 26. februára 2013 odložil vykonateľnosť rozhodnutia Obvodného úradu Banská Bystrica č. OBÚ BB OVBP-2013-81-2 z 10. januára 2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľov proti rozhodnutiu mesta Zvolen č. SÚ 2596/2012/5-rozh. z 31. októbra 2012 o dodatočnom povolení stavby, a to až do právoplatného skončenia konania o preskúmaní uvedeného druhostupňového rozhodnutia. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 11. marca 2013.

3. Súčasne krajský súd v ďalšom konaní začatom 4. júna 2013 uznesením č. k. 23 S 240/2013-67 z 21. augusta 2013 odložil vykonateľnosť rozhodnutia mesta Zvolen č. SÚ 482/2013/2-rozh. z 1. marca 2013, ktorým bola povolená zmena nedokončenej stavby. Neskôr v tom istom konaní krajský súd uznesením z 20. januára 2016 uložil podľa § 250b ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov mestu Zvolen povinnosť doručiť napadnuté rozhodnutie sťažovateľom ako žalobcom.

4. V prvom z uvedených konaní (žaloba proti dodatočnému povoleniu stavby sp. zn. 23 S 9/2013) sťažovatelia ako žalobcovia namietali nesprávne právne posúdenie veci, kým v druhom konaní (žaloba proti povoleniu zmeny stavby pred jej dokončením sp. zn. 23 S 240/2013) kritizovali, že ich mesto Zvolen opomenulo ako účastníkov konania. V oboch prípadoch pritom išlo o tú istú stavbu („Adaptácia meštianskeho domu č. 27“).

5. Napokon sťažovatelia doručili 1. októbra 2013 krajskému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia mesta Zvolen č. SÚ 1996/2013/2-rozh.

z 24. júla 2013, ktorým bolo povolené užívanie stavby „Adaptácia meštianskeho domu č. 27“. V žalobe navrhli aj odklad vykonateľnosti napadnutého kolaudačného rozhodnutia.

6. Uznesením č. k. 23 S 292/2013-26 z 10. júna 2014 krajský súd konanie o žalobe sťažovateľov proti postupu a rozhodnutiu v kolaudačnom konaní podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavil, pretože *„mal v danej veci za preukázané v zmysle § 78 ods. 1 stavebného zákona, že žalobcovia nemali byť účastníkmi kolaudačného konania. Okruh účastníkov v správnom súdnictve je viazaný na účasť v administratívnom konaní, ktorého výsledkom je napadnuté rozhodnutie. Vzhľadom na obmedzené účastníctvo v kolaudačnom konaní v zmysle stavebného konania nebolo možné prihliadať na žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia.“*. Okrem toho, krajský súd tiež konštatoval, že *„napadnuté rozhodnutie... nemôže byť preskúmané v správnom súdnictve, nakoľko nespĺňa podmienku, aby išlo o rozhodnutie po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 247 ods. 2 O. s. p.)“*.

7. Uznesenie krajského súdu napadli sťažovatelia odvolaním, v ktorom argumentovali, že *„súčasťou kolaudačného konania bolo aj konanie o zmene stavby pred jej dokončením“*, preto ich účastníctvo v kolaudačnom konaní možno oprieť o § 78 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“). Sťažovatelia v odvolaní uviedli, že *„až do vydania predmetného kolaudačného rozhodnutia bolo prijatých niekoľko zásadných rozhodnutí krajského súdu a stanovísk kompetentných orgánov, ktorých realizácia by mala priamy dosah aj na práva žalobcov... ochrana práv žalobcov bola sledovaná aj uznesením krajského súdu zo dňa 21.8.2013 o odklade vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo rozhodnuté o zmene stavby..., a preto už z toho dôvodu sa domnievajú, že mali byť prizvaní do kolaudačného konania ako účastníci, pretože vydaním kolaudačného konania na stavbu, ktorá podľa uznesenia súdu nemala byť ani postavená, boli priamo dotknutí na svojich právach, keď žalovaný neprijal účinné opatrenia na zabránenie neoprávnenej stavebnej činnosti stavebníkom a v rozpore s uznesením krajského súdu vydal kolaudačné rozhodnutie“*.

8. Najvyšší súd uznesením z 28. októbra 2015 v konaní sp. zn. 6 Sžo 73/2014 napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil. Stotožnil sa s právnymi závermi krajského súdu a k aplikovateľnosti § 78 ods. 2 stavebného zákona na posudzovanú vec uviedol, že v tejto „*právnej norme zákonodarca priznáva účastníctvo aj tým účastníkom stavebného konania, ktorých by sa zmena mohla dotýkať, avšak len v prípade ak stavebný úrad s kolaudačným konaním zlúči konanie o zmene stavby pred jej dokončením. Vychádzajúc zo skutkových zistení je jednoznačne zrejmé, že stavebný úrad v danom prípade vykonal len kolaudáciu predmetnej stavby... Stavebný úrad – žalovaný správny orgán, v danom prípade nevydal kolaudačné rozhodnutie v konaní, v ktorom by zlúčil kolaudačné konanie s konaním o zmene stavby pred jej dokončením. Z uvedených dôvodov stavebný úrad nepostupoval v rozpore so zákonom, pokiaľ žalobcom nepriznal účastníctvo v predmetnom kolaudačnom konaní. Za zmenu stavby pred jej dokončením nie je možné považovať uloženie podmienok stavebníkovi, ktoré stavebný úrad mu uložil podľa § 82 ods. 2 stavebného zákona, a to ani určenú podmienku v bode 3/, keďže ide o odstránenie vytknutých nedorobkov, stanovených v stavebnom konaní o povolenie stavby a zmeny stavby v zmysel projektovej dokumentácie, a preto tieto boli predmetom stavebného konania o povolenie stavby a jej zmeny, ku ktorým sa žalobcovia ako účastníci stavebného konania mali právo vyjadriť. V kolaudačnom konaní dokončenie nedorobkov na stavbe nie je možné považovať za zásah do vlastníckych práv žalobcov.*“.

9. K otázke nevyčerpania riadnych opravných prostriedkov najvyšší súd zdôraznil viazanosť súdu v správnom súdnictve dôvodmi žaloby i žalobným petitom, pričom vyhodnotil, že sťažovatelia „*sa žalobou domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktoré je rozhodnutím vydaným v správnom konaní prvého stupňa, proti ktorému je prípustné odvolanie v správnom konaní a teda nejde o rozhodnutie konečné, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa správne ustálil svoj záver, že napadnuté rozhodnutie však nemôže byť preskúmané v správnom súdnictve...*“.

10. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovatelia kritizujú, že ani krajský súd, ani najvyšší súd „*sa vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberali námietskou sťažovateľov, že aktívnu vecnú legitimáciu odvodzujú z § 250 ods. 2 O. s. p. ako opomenutí účastníci*

konania pred správnym orgánom. Z tohto dôvodu bolo tvrdenie, že aj napriek tomu, keby boli účastníkmi konania, by došlo k zastaveniu konania, nedôvodné, pretože Krajský súd... mal uložiť povinnosť správne mu orgánu doručiť sťažovateľom predmetné rozhodnutie... Rovnako oba sudy nezohľadnili námietku, že išlo o spojené kolaudačné konanie s konaním o zmene stavby. Bez ďalšieho citovali § 78 stavebného zákona, podľa ktorého sťažovatelia účastníkmi správneho konania nemali byť a z toho dôvodu nemali ani právo podať žalobu v správnom súdnictve. Sudy sa nezaoberali preskúmaním tvrdenia sťažovateľov, že napriek tomu, že samotné kolaudačné rozhodnutie neobsahuje priamu zmienku o zmene stavby, k takýmto zmenám stavby došlo a bez toho, aby sa k nim sťažovatelia ako účastníci dodatočného stavebného konania mohli vyjadriť, boli v tichosti odsúhlasené žalovaným vydaním kolaudačného rozhodnutia, o čom vypovedá aj obsah správneho spisu. Sudy sa zaoberali len námietkou nedorobkov, nie však skutočnosťou, ktorá sa týkala počtu okien na kolaudovanej stavbe a ktorú namietali sťažovatelia už v dodatočnom stavebnom konaní, a ktorá sa ich bezprostredne dotýkala. Počet okien na kolaudovanej nehnuteľnosti nesúhlasí ani s dodatočným stavebným povolením, ani s rozhodnutím o zmene stavby z 1.3.2013, a z tohto dôvodu predpokladajú sťažovatelia, že pri kolaudácii došlo aj k odsúhlaseniu zmien, ktoré mali byť predmetom samostatného konania o zmene stavby. Týmito skutočnosťami sa však všeobecné sudy vôbec nezoberali.“.

11. V dôsledku zastavenia konania o žalobe sťažovateľov im podľa ich názoru „bola odňatá možnosť domáhať sa ochrany svojich práv, ktoré boli porušené nezákonným postupom a rozhodnutím správneho orgánu...“.

12. V konaní najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľov aj k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože „na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní čakali od 10. júna 2014 až do 28. októbra 2015, teda viac ako 16 mesiacov. Pritom Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí iba potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici a v podstate konštatoval dôvody uvedené v skoršom rozhodnutí.“.

13. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„1/ Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6Sžo/73/2014 porušil základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.10.2015, v konaní pod sp. zn. 6Sžo/73/2014 a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3/ Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľom priznáva právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 303,16 EUR, ktorú je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť na účet [REDAKOVANÉ], advokátky so sídlom [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľom priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 1000,- EUR pre každého sťažovateľa, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru)

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

20. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú, že v dôsledku zastavenia konania o ich žalobe podanej proti kolaudačnému rozhodnutiu im bola odňatá možnosť domáhať sa súdnej ochrany proti nezákonnému rozhodnutiu správneho orgánu.

21. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

22. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

23. Zastavenie konania predstavuje definitívne ukončenie rozhodovacieho procesu, v ktorom sa poskytuje ochrana hmotnému právu účastníka, bez vyslovenia záväzného právneho záveru o tom, či hmotné právo účastníkovi konania prináleží. Preto sa zastavenie súdneho konania priamo dotýka základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie. Zastavenie súdneho konania bez toho, aby na to existoval dôvod predpokladaný právom, predstavuje v materiálnej perspektíve denegatio iustitiae (odopretie spravodlivosti), a tým aj rozpor so základným právom na súdnu ochranu i s právom na spravodlivé súdne konanie.

24. V posudzovanej veci najvyšší súd potvrdil zastavenie konania o žalobe sťažovateľov, ktorou sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu vydaného v kolaudačnom konaní.

25. Súdny prieskum administratívnych rozhodnutí v právnom štáte rešpektujúcom deľbu moci primárne slúži ochrane subjektívnych práv fyzických osôb a právnických osôb, ktorých sa realizácia exekutívy v podobe postupu či rozhodnutia správneho orgánu dotýka. Práve z tohto dôvodu Občiansky súdny poriadok v § 250 ods. 2 prvej vete ustanovoval, že žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. „Ukrátenosť“ na právach sa prejavuje aj v procesných predpisoch, ktoré regulujú účastníctvo v administratívnych konaniach. Práve o takéto ustanovenie sa oprel aj krajský súd (a následne i najvyšší súd), keď dospel k záveru, že sťažovatelia v spornom

kolaudačnom konaní nemali postavenie účastníkov konania, a preto kolaudačným rozhodnutím ako výsledkom tohto procesného postupu ani nemohli byť na svojich právach ukrátení. Podľa názoru ústavného súdu tento právny záver nesignalizuje možnosť zásahu do základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu ani do ich práva na spravodlivé súdne konanie.

26. Účelom kolaudačného konania je rozhodnúť o tom, či sa uskutočnená stavba môže používať. Zreteľne to dokazuje § 81 ods. 1 prvá veta stavebného zákona, podľa ktorého v kolaudačnom konaní stavebný úrad najmä skúma, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní a či sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení.

27. Kolaudácii štandardne predchádza stavebné konanie, ktorého účastníkmi mali byť sťažovatelia. Práve toto skoršie štádium prípravy plánovanej stavby predstavuje vhodnú procesnú platformu na ich námietky plynúce z faktu, že sú vlastníkami nehnuteľnosti susediacej s kolaudovanou stavbou. Práve v stavebnom konaní sa preskúmava súlad naprojektovanej stavby so zastavovacími podmienkami [§ 62 ods. 1 písm. a) stavebného zákona], ktoré sú výsledkom procesu územného plánovania a ktoré tak zohľadňujú aj možný vplyv budúcej stavby na užívanie susediacich nehnuteľností.

28. Z príloh sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovatelia v konaní o dodatočnom povolení stavby riadne vystupovali ako účastníci.

29. V spornom kolaudačnom konaní sa potom správny orgán obmedzil už iba na overenie súladu zrealizovanej stavby s právoplatnými výsledkami územného konania a stavebného konania, ktorých účastníkmi sťažovatelia mali byť tak, aby obhajujúc svoje práva a právom chránené záujmy mohli účinne prednášať námietky proti pripravovanej stavbe.

30. Z uvedených dôvodov je pochopiteľnou právna norma obsiahnutá v § 78 ods. 1 stavebného zákona, z ktorej nevyplýva, že by hmotnoprávny titul svedčiaci sťažovateľom (podielové spoluvlastníctvo nehnuteľnosti susediacej s kolaudovanou stavbou) ich staval

do pozície účastníkov kolaudačného konania. Preto kolaudačným rozhodnutím nemohli byť ukrátení na svojich právach, čo by odôvodňovalo ich možnosť domáhať sa súdneho prieskumu takého rozhodnutia. Následne potom nemožno dospieť k záveru o ústavnej neakceptovateľnosti zastavenia súdneho preskúmvacieho konania o žalobe sťažovateľov, pretože meritórny súdny prieskum kolaudačného rozhodnutia by znamenal poskytovanie ochrany subjektívnym právam sťažovateľov, ktoré z povahy tohto rozhodnutia a na základe právom aprobovaného účelu jemu predchádzajúceho (kolaudačného) konania nemohli byť dotknuté.

31. Pravda, ústavný súd neopomína podstatné špecifikum prerokovávanej kauzy. V predchádzajúcich odsekoch objasnená súhra účelu stavebného konania a účelu kolaudačného konania bola vo veci sťažovateľov nezanedbateľne narušená, a to hlavne z toho dôvodu, že v konaní o povolení zmeny stavby pred jej dokončením stavebný úrad sťažovateľov ako účastníkov opomenul. Preto ich možnosť zaujať relevantné stanoviská k realizovanej stavbe bola podstatne limitovaná. Popísaný nedostatok však podľa názoru ústavného súdu nemožno naprávať mimo rámca zákona deformáciou účelu jednotlivých procesno-právnych inštitútov. V dôsledku opomenutia sťažovateľov ako účastníkov stavebného konania im nevznikol právny nárok byť účastníkmi kolaudačného konania. Ústavný súd pritom z podkladov sťažnosti predložených sťažovateľmi nepovažoval za preukázané, že by kolaudačné konanie bolo spojené so stavebným konaním o povolení stavby pred jej dokončením (čo by vyvolalo účastníctvo sťažovateľov v kolaudačnom konaní podľa § 78 ods. 2 stavebného zákona) tak, ako to tvrdia sťažovatelia. Na podporu tohto svojho tvrdenia pritom žiaden dôkaz nepredložili ani nenavrhlí. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že sťažovatelia vo svojej veci nevyužili inštitút opomenutého účastníka konania podľa § 179 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

32. Skutkový obraz prejednávanej veci dokazuje, že procesné mechanizmy, v rámci ktorých sa sťažovateľom poskytovala právna ochrana z úrovne verejnej správy, ale aj súdna ochrana z úrovne správneho súdnictva (odklady vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí stavebného úradu), neboli dostatočne efektívne, pretože stavebník stavbu napriek odkladom vykonateľnosti dotknutých rozhodnutí pochádzajúcich zo stavebného konania zjavne

dokončil a požiadal o jej kolaudáciu, ktorá prebehla. Ani napriek tomuto negatívne hodnoteniu však podľa názoru ústavného súdu nemožno v záujme dosiahnutia nápravy očakávať postup orgánov verejnej moci, ktorý by bolo *contra legem* a nerešpektoval by legálne determinovaný účel procesnoprávnych inštitútov. V prospech tohto záveru svedčí aj skutočnosť, že prípadné protiprávne správanie stavebníka je postihnutelné v rámci vyvodzovania administratívnoprávnej zodpovednosti, trestnoprávnej zodpovednosti, a napokon, priamo v relácii k možnej ujme sťažovateľov, aj v rámci občianskoprávnej zodpovednosti za škodu.

33. Ústavný súd považuje zastavenie konania o žalobe sťažovateľov podanej proti kolaudačnému rozhodnutiu mesta Zvolen za ústavne udržateľné, nevykazujúce známky svojvôle či zjavne neodôvodnenosti, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie boli spôsobilé viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto v tejto časti ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy

34. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť aj vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade najvyššieho súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

35. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

36. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03).

37. Z tvrdení sťažovateľov a príloh ich sťažnosti ústavný súd zistil, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 73/2014 vyhlásil rozhodnutie 28. októbra 2015. Niet pochýb, že právoplatnosť muselo nadobudnúť ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu.

38. Pre označené konanie tak platí, že doručením uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 73/2014 z 28. októbra 2015 účastníkom konania vykonal najvyšší súd všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľov. Sťažovatelia teda namietajú prietahy v konaní najvyššieho súdu, ktorý v čase podania sťažnosti už nemohol vykonávať žiadne relevantné procesné úkony smerujúce k nastoleniu ich právnej istoty.

39. Ústavný súd v tejto spojitosti poznamenáva, že proti porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovatelia mohli brániť do vydania potvrdzujúceho uznesenia najvyššieho súdu podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

40. Najvyšší súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (18. februára 2016) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh žalovaného konania, prípadne prietahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľmi označené základné právo.

41. Tento stav vedie ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov k záveru, že podaná sťažnosť je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

42. Vzhľadom na zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ako celku nepovažoval ústavný súd za procesne efektívne odstraňovať nedostatok v požiadavke riadneho procesného zastúpenia sťažovateľky [REDAKOVANÉ], ktorá v konaní o sťažnosti zjavne zastupuje samú seba, čo § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 311/05) neumožňuje.

43. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo rovnako bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov formulovanými v ich sťažnostnom petite (návrh na zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, návrh na priznanie finančného zadost'učinenia i náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017